

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

24 אוקטובר 2013

פ"ל 1180-06 מ.י. ענף תנועה ת"א נ' ממנ

1

בפני כב' השופט רועי פרי

המבקש: אשר ממנ
באמצעות ב"כ עוה"ד דוד גולן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

2

3

החלטה

4

5

1. בפני בקשה לחישוב פסילה.

6

7

2. המבקש הגיש בקשתו בכתב, ניתנה תגובת המשיבה וכמצוות סעיף 126 לחסד"פ והפסיקה

8

קיימתי דיון במעמד הצדדים, זאת ביום 15.10.13 (ראו ע"פ 9142/04 אופיר אקריש נ'

9

מדינת ישראל, מיום 24.10.04, ע"פ 8770/10 שושן ברבי נ' מדינת ישראל, מיום 20.12.10).

10

11

3. בקליפת האגוז, אציין, כי המבקש הורשע, לאחר שמיעת ראיות (בפני כב' השופט שדמי)

12

בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף וללא פוליסת ביטוח בת

13

תוקף, והכל בניגוד לסעיפים 67 ו-10(א) לפקודת התעבורה וכן בניגוד לסעיף 2 לפקודת

14

ביטוח רכב מנועי.

15

16

4. למקרא כתב האישום בו הורשע המבקש עולה כי ביום 9.6.06 נהג המבקש רכב בתל אביב,

17

כשהוא פסול מלנהוג, בהתאם לשלוש פסילות רישיון שהיו קיימות לחובתו, מהשנים

18

2004-2005, כאשר ביום 7.8.05 "ביצע הנאשם הפקדת תצהיר פקיעת רישיון הנהיגה

19

במזכירות בית המשפט בכל התיקים הנ"ל...".

20

בנוסף, נפסל המבקש בנוכחותו מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 20 חודשים ונהג כאמור

21

ביום 9.6.06, בעוד הפסילה בתוקף.

22

23

5. רישיון הנהיגה של המבקש פקע בחודש דצמבר 2002.

24

25

6. במסגרת גזר הדין מיום 19.12.07, שניתן במעמד הצדדים, כאשר המבקש מיוצג ע"י עו"ד

26

גולן (בפני כב' השופט שדמי), גזר בית המשפט על המבקש, 21 חודשים, מתוכם 9 חודשים

27

לריצוי בפועל והיתרה על תנאי. יודגש כי במסגרת המאסר הופעל מאסר מותנה בן 6

28

חודשים שהיה קיים לחובת המבקש בחופף. פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה

29

לתקופה של 36 חודשים, במצטבר לכל פסילה אחרת, הפעלת עונשי פסילת רישיון מותנים

30

במצטבר, כך שעל המבקש לרצות סך של 46 חודשים, וקנס בסך 2000 ₪.

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

24 אוקטובר 2013

פ"ל 1180-06 מ.י. ענף תנועה ת"א נ' ממנ

7. ב"כ המבקש טען כי ביום 20.1.06 הופקד רישיון הנהיגה של המבקש במזכירות בית המשפט, זאת במסגרת פל 704/06 (תיק מוקדם לתיקנו), שבגינו הוטלה על המבקש פסילה בת שנה ו-8 חודשים. היות וגזר דינה של כב' השופטת שדמי ניתן בשנת 2007, והמבקש הודה שם (במסגרת כתב האישום) כי רישיונו פקע בשנת 2002, היה על מזכירות בית המשפט לבצע הפקדה גם בתיק האמור. או בלשונו של ב"כ המבקש בבקשתו בכתב: "גזר הדין ניתן ב- 2007 ומזכירות בית המשפט לא ביצעה הפקדה בתיק הנדון למרות הודאת הנאשם שלמעשה מהווה כאמור תצהיר לכל דבר וזאת על סמך עובדות כתב האישום כאמור".

ב"כ המבקש המלומד, הוסיף וטען כי לאור העובדה שהמבקש לא חידש את רישיונו כאמור משנת 2002, יש לראותו כבלתי מורשה, ומפנה בתוך כך לפסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב במסגרת ב"ש 91345/04 צ'רלי אלבז נ' מדינת ישראל (מיום 8.6.04).
ב"כ המבקש טען כי מרשו לא נהג מיום גזר הדין. כבר אציין כי עובדה זו לא בא זכרה בתצהיר שצורף מאת המבקש לבקשה לחישוב פסילה מיום 6.8.13. אשר על כן, עותר ב"כ המבקש, כי חישוב הפסילה יעשה כך שתמנה מיום גזר הדין.

8. המשיבה התנגדה לבקשה. המשיבה טענה כי הודאתו של הנאשם במסגרת כתב האישום כי רישיונו פקע אינה מהווה תחליף להסדר החוקי המחייב הפקדת רישיון או תצהיר בפני מי מבין הרשויות. המשיבה טענה עוד בתגובתה בכתב כי פסק הדין בעניין אלבז לעיל, הינו חריג (דבר שצוין אף בפסק הדין עצמו) ואינו בא לשנות מהדין הקיים. המשיבה הפנתה להחלטות אחרות של בית המשפט המחוזי בתל אביב.

9. המשיב יליד 1972, הוציא רישיון נהיגה בשנת 1990, ולחובתו 57 הרשעות קודמות (58 ביחד עם ההרשעה נשוא תיקנו), ובחובן 3 מקרים קודמים של נהיגה בזמן פסילה, עובר להרשעתו האחרונה.

10. מעיון בתיק בית המשפט עלה כי ב"כ המבקש הגיש ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין. הצדדים לא טרחו לציין עובדה זו בפני או להגיש לעיוני העתק מפסק הדין בערעור. מעיון בפסק דינו של כב' השופט אברהם יעקב מבית המשפט המחוזי מרכז במסגרת ע"פ 2907-12-07 ממנ נ' מדינת ישראל (מיום 9.3.08), עולה כי הערעור הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין נדחה. בשולי פסק הדין, מציין כב' השופט יעקב, כהיא לישנא: "ב"כ המערער טען וביקש להפחית מעונש המאסר בפועל ולהסתפק בהפעלת המאסר המותנה. אני סבור שאין לעשות זאת. עבירה של נהיגה בזמן פסילה היא רעה חולה שיש למגר אותה. מובן שאין להטיל מאסר בפועל כאשר העבירה מבוצעת לראשונה, אך במקרה של המערער מדובר לפחות בפעם השלישית, וזאת לאחר שהוטל עליו כבר מאסר מותנה וכפי שראינו, מאסר מותנה זה לא הרתיע אותו מלעבור את העבירה. לפיכך, אני סבור שהענישה היא מידתית וראויה ואין מקום להתערב בה".

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

24 אוקטובר 2013

פ"ל 1180-06 מ.י. ענף תנועה ת"א נ' ממנ

המסגרת הנורמטיבית

11. המחוקק הורה לנו במסגרת סעיף 42(א) לפקודת התעבורה כי פסילה שהטיל בית משפט תחול ביום מתן גזר הדין אם לא הורה בית המשפט הוראה אחרת. סעיף 42(ב) מבהיר כי פסילה שהוטלה על מי שכבר נדון לפסילה קודמת (בתיק אחר) תרוצה באופן מצטבר לקודמתה, כך שהפסילה תחל בתום הפסילה הקודמת.

ולעניינו – סעיף 42(ג) קובע כי:

"בחישוב תקופת הפסילה לא יבואו במניין –

(1) התקופה שחלפה עד מסירת הרישיון לרשות שנקבעה לכך בתקנות ובדרך שנקבעה;

(2) תקופה שבה נשא בעל הרישיון עונש מאסר על העבירה שבגללה נפסל כאמור".

להשלמת התמונה נפנה לתקנות 556 ו- 557 לתקנות התעבורה, שקובעות כדלקמן:

נפסל בעל רישיון ע"י בית המשפט **"ימציא בעל הרישיון את רישיון הנהיגה שלו לאותו בית**

המשפט שהורה על פסילתו מיד לאחר שהודע לו על הפסילה".

556(ב): **"מזכיר בית המשפט שהומצא לו רישיון נהיגה שבעליו נפסל מלהחזיק בו, יודיע**

לרשות הרישוי פרטים על הפסילה...ואת מספר התיק של בית המשפט".

ובעניינו, תקנה 557 קובעת מה יעשה אדם, שנפסל ע"י בית המשפט, ורישיונו פקע, או

שהומצא לרשות או אבד – התקנה קובעת כי חובה להמציא לרשות את הרישיון גם אם

הוא אינו בתוקף, ובמידה ואין רישיון נהיגה להצגה (אבד או שהומצא לרשות גם אם פקע)

יש להגיש תצהיר, ערוך בהתאם לפקודת הראיות למזכיר של בית המשפט.

תקנה 557(ה), שנכנסה לתוקף ביום 30.3.11, קובעת כי: **"המציא בעל הרישיון את הרישיון**

לרשות לפי חלק זה, וחלה עליו, בשל פסילה אחרת, חובה להמציאו פעם נוספת לרשות לפי

חלק זה, ימציא לה אישור על ההמצאה הקודמת, שנתנה לו הרשות שלה המציא את

הרישיון, ומירוץ תקופת הפסילה הנוספת לא יתחיל לפני שהמציא את האישור כאמור".

מכלל האמור עולה החובה להמציא רישיון נהיגה למזכירות בית המשפט שהורה על

הפסילה לאחר שהודע לבעל הרישיון על הפסילה, גם אם הרישיון פקע.

במידה ורישיון הנהיגה אבד או כבר הופקד בידי הרשות, על הנהג להמציא תחליף, דהיינו

תצהיר ערוך עפ"י פקודת הראיות, בכל תיק ותיק בו הוטלה עליו פסילה רישיון.

ודוק, גם אם עסקינן **באותו בית משפט ובאותה מזכירות**, עליו להפקיד תחליף (תצהיר),

שכן ההפקדה מתבצעת פר תיק.

מניין הימים יחל רק מיום ההפקדה **ולא** תבוא במניין הימים תקופת הביניים עד למסירת

הרישיון או התצהיר.

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

24 אוקטובר 2013

פ"ל 1180-06 מ.י. ענף תנועה ת"א נ' ממון

12. בית המשפט העליון בשלל פסקי דין עמד על הצורך שבהקפדה על הוראות הדין, וההלכה המחייבת, השרירה והקיימת, נותרה הלכה ניסים ביטון - רע"פ 4446/04 ניסים ביטון ואח' נ' מדינת ישראל, מיום 6.10.05 - (וידגש, הלכה זו מאוחרת לפסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב במסגרת ב"ש 91345/04, עליו מסתמך ב"כ המבקש).

13. בית המשפט העליון דן בשאלה כיצד נוהגים במי שנפסל רישיונו ע"י בית המשפט כאשר תוקף רישיונו פקע. בפרשת ניסים ביטון לעיל נדונו שלושה מקרים של נהגים שתוקף רישיונם פקע זמן ניכר לפני ביצוע העבירות עליהן הם נקראו ליתן את הדין. בית המשפט, בהרכב תלתא, דחה את הערעורים וקבע, מפי כב' השופט א. לוי: "העולה מכל האמור הוא שסעיף 42(ג) לפקודה קבע עקרון אחריו אין מהרהרים. ולפיו התקופה שחלפה מיום גזר הדין ועד למסירת הרישיון לרשות המוסכמת, לא תבוא במניין תקופת הפסילה. בעקבות קביעתו של אותו עקרון, נקבע ההסדר בתקנה 557, שהוא מנהלי באופיו, שהנחיותיו לעניין מסירת הרישיון או חליפו (תצהיר) ברורות, ומימלא אין צורך להידרש לו לא במסגרת גזר הדין ולא בבקשות נוספות מן הסוג שהוגשו לערכאות קמא (בקשות לחישוב תקופת הפסילה)".

ויפים הדברים שאמר כב' השופט לוי, בשולי פסק הדין, גם לעניינו: "הקדמתי והזכרתי את המשמעות החינוכית-פסיכולוגית של חובת ההפקדה של הרישיון או חליפו להפנמת האיסור החל על נהיגה בתקופת פסילה. ואם כך הוא הדבר ביחס למי שחטא לראשונה בעבירה מסוג זה, מקל וחומר שיש להחמיר בעניינו של מי שככל הנראה אינו רואה עצמו נתון למורא החוק, והראיה הטובה ביותר לכך היא שהוא מוסיף לנהוג ללא רישיון חרף ההליכים המשפטיים שננקטו נגדו בעבר. בנסיבות אלו, כך היא דעתי, נכון לשוב ולדרוש מנאשם שכזה שישוב וימלא אחר הוראות ההפקדה הקבועות בתקנה 557, בכל פעם שיורשע מחדש, ואולי בדרך זו יצליח לשנן את האיסור לנהוג בזמן פסילה".

ראו גם - רע"פ 6696/07 אנה קנטר נ' מדינת ישראל, מיום 7.8.07 - שם ביקש ב"כ המבקש בעניינו, שייצג גם את הגב' קנטר (כמו גם בעניין ניסים ביטון), להכיר בבקשה המקורית לחישוב פסילה כתצהיר כנדרש - בית המשפט דחה אפשרות זו. בית המשפט העליון הדגיש כי אף אם רישיון הנהיגה אינו בר תוקף לא יבוא במניין תקופת הפסילה הזמן שעבר עד למסירת הרישיון לרשות (או תחליף).

גם בפרשת מאיר כהן (רע"פ 8317/10 מאיר כהן נ' מדינת ישראל, מיום 8.2.11) קבע בית המשפט העליון, בדעת רוב, כי חובה על בעל רישיון שנפסל, ורישיונו מופקד בבית משפט,

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

24 אוקטובר 2013

פ"ל 1180-06 מ.י. ענף תנועה ת"א נ' ממנ

לבצע תחליף הפקדה גם בפני בית המשפט שגזר עליו את הפסילה הנוספת מחדש, ואין די
בהפקדה הראשונה בלבד.
בהמשך לפסק הדין בעניין מאיר כהן הוגשה בקשה לקיומו של דיון נוסף אשר נדחתה ע"י
כב' הנשיאה (כתוארה דאז) השופטת ביניש - דנ"פ 1423/11 מאיר כהן נ' מדינת ישראל,
מיום 6.3.11.

לאור הקריאות מצד בית המשפט העליון למחוקק המשנה לפעול להסדרת העמימות
הקיימת בתקנות בענייננו (ראו פסקה 8 לפסק דינה של כב' הנשיאה ביניש במסגרת דנ"פ
1423/11 מאיר כהן), נראה כי מחוקק המשנה פעל כאמור ובמסגרת תיקון 6 לתקנות
התעבורה, תשע"א – 2011, תוקנה תקנה 557 (קובץ תקנות 6989, כד' באדר ב' תשע"א,
30.3.11).

התיקון כלל שני רכיבים, האחד הוספת המילים בכותרת השוליים של התקנה: "שהומצא
לרשות".

דהיינו, ללמדך כי התקנה חלה על מצב שרישיון הנהיגה פקע, אבד או הומצא לרשות.
הרכיב השני כלל את הוספת תקנת משנה 557(ה), הקובעת כהיא לישנא:
"המציא בעל הרישיון את הרישיון לרשות לפי חלק זה, וחלה עליו, בשל פסילה אחרת,
חובה להמציאו פעם נוספת לרשות לפי חלק זה, ימציא לה אישור על ההמצאה הקודמת,
שנתנה לו הרשות שלה המציא את הרישיון, ומירוצ תקופת הפסילה הנוספת לא יתחיל
לפני שהמציא את האישור כאמור".

ברי, כי מטרת התיקון, להבהיר את הבהיר ממילא מהלכתו הפסוקה של בית המשפט
העליון, שבכל תיק ותיק יש צורך בהפקדת רישיון או תחליף, גם אם רישיון הנהיגה כבר
הופקד בידי הרשות. ודוק, תקנת משנה זו שנכנסה לתוקפה ביום 30.3.11, אינה יכולה
להועיל למבקש, שכן בהתאם לסעיף 10 לפקודת סדרי השלטון והמשפט, תשי"ח - 1948
וסעיף 17 לפקודת הפרשנות [נוסח חדש], תקופה של תקנה חל מיום פרסומה ברשומות,
קרי, מיום 30.3.11. ודוק, עסקינן בדיון פרוצדורלי.
בעניינו חל על המבקש ההסדר הקודם (השריר והקיים גם היום) של הפקדת רישיון הגם
שפקע או תחליף (תצהיר).

מן הכלל אל הפרט

14. בעניינו, המבקש הפקיד רישיונו ביום 20.1.06 במסגרת פל 704/06 לתקופה של שנה ושמונה
חודשים, דהיינו הפסילה אמורה היתה להסתיים ביום 20.9.07.
כעבור שלושה חודשים (19.12.07), כאשר הפסילה הקודמת הסתיימה, נדון המבקש
במסגרת תיקנו, ע"י כב' השופטת שדמי, לפסילה בפועל לתקופה של 46 חודשים. מניינה של
פסילה זו נקבע בגזר הדין "במצטבר לכל פסילה אחרת".

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

24 אוקטובר 2013

פ"ל 1180-06 מ.י. ענף תנועה ת"א נ' ממון

במצב דברים זה, בשים לב שהפסילה מתיק פל 704/06 הסתיימה, היה על המבקש להפקיד מחדש רישיונו שפקע או תחליף (תצהיר), כל שכן במצב בו יש נתק בין הפסילות. המבקש לא עשה כן. הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז, שנדון כאמור ביום 9.3.08 ונדחה והיה אמור להיכנס לבית האסורים בתוך 30 ימים מיום פסק הדין המחוזי (לאור ההחלטה בדבר עיכוב ביצוע עונש המאסר שניתנה בשולי פסק הדין שלערעור). ברי הוא, וכך עולה מסעיף 42(ג)(2) לפקודה, כי התקופה שבה נשא בעל הרישיון עונש מאסר על העבירה שבגינה נפסל כאמור אינה באה במניין הימים, כמו גם התקופה שחלפה עד למסירת הרישיון (או תחליפו). כך או כך, לא ניתן לחשב הפסילה מיום גזר הדין כפי שמבקש ב"כ המבקש, שכן עסקינן בעונש מאסר, ובעיקר בשל העובדה שהמבקש לא פעל בדרך של הפקדת תחליף (תצהיר) לעניין רישיונו בתיק נשוא עניינו.

15. טענתו של ב"כ המבקש כי: "גזר הדין ניתן ב- 2007 ומזכירות בית המשפט לא ביצעה הפקדה בתיק הנדון למרות הודאת הנאשם שלמעשה מהווה כאמור תצהיר לכל דבר וזאת על סמך עובדות כתב האישום כאמור" - איננה מקובלת ואינה מתקבלת כלל וכלל. החובה מוטלת על בעל הרישיון והוא בלבד. אין חובה שכזו על מזכירות בית המשפט, לבדוק באיזה תיק מופקד הרישיון ולבצע הפקדה מחדש בתיק בו הוטלה הפסילה הנוספת. משלא עשה כן המבקש בעצמו - אין לו להלין אלא על עצמו. הנני דוחה מכל וכל את הטענה כי הודאתו של המבקש בכתב האישום בעובדה שרישיונו פקע משנת 2002 מהווה תצהיר לכל דבר. יש לזכור כי המבקש ניהל הוכחות, והורשע לאחר שמיעת ראיות, ובכל מקרה גם אם עובדה זו הינה עובדה מוסכמת, אין היא מהווה תחליף לתצהיר בהתאם לתקנה 557. יש לזכור כי הפקודה מורה לנו בסעיף 42(ג)(1), כי בחישוב תקופת הפסילה לא יבואו במניין "התקופה שחלפה עד למסירת הרישיון לרשות שנקבעה לכך בתקנות ובדרך שנקבעה". רוצה לומר, הדרך שנקבעה היא אחת - תקנה 557 ואין בלתה.

תצהיר כדין, הינו תצהיר עפ"י תקנה 557 לתקנות התעבורה ובהתאם לפקודת הראיות ולא שום תחליף, "רעיון יצירתי" או אפשרות אחרת. טענה דומה נדחתה ע"י בית המשפט העליון בפרשת קנטר (ראה ושווה רע"פ 6696/07 אנה קנטר נ' מדינת ישראל, מיום 7.8.07).

16. פסק הדין המחוזי, עליו מסתמך ב"כ המבקש (ב"ש 91345/04 צ'רלי אלבז) אינו יכול לסייע למבקש. שם פקע רישיונו של המבקש שנים רבות עובר לגזר הדין (13 שנים), בעניינו פקע הרישיון 5 שנים עובר לגזר הדין, שם נקבע ברחל בתך הקטנה במסגרת גזר הדין כי תקופת הפסילה תחל מיום פסק הדין, כאמור אין קביעה שכזו בעניינו, לאור הפסילה הקודמת של המבקש ובשים לב שהלה כבר חטא שלוש פעמים בעבירות של נהיגה בזמן פסילה ומכאן כבי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

24 אוקטובר 2013

פ"ל 1180-06 מ.י. ענף תנועה ת"א נ' ממנ

השופטת שדמי קבעה כי הפסילה תרוצה "במצטבר לכל פסילה אחרת". ענייננו שונה, שכן
כפי שהבהרתי עסקינן בפסילות מנותקות, פסילה שהסתיימה בתיק הקודם שלושה חודשים
עובר לגזר הדין החדש שהורה על הפסילה. בית המשפט המחוזי טורח לציין ולהדגיש בפסק
דינו כי עסקינן במקרה חריג שראוי בנסיבות העניין לחרוג מאותו כלל מנחה. החשוב מכל
שפסק דין זה ניתן לפני פסקי הדין המחייבים, שיצאו תחת ידיו של בית המשפט העליון,
בעניין רע"פ 4446/04 ביטון, רע"פ 8317/10 מאיר כהן, דנ"פ 1423/11 מאיר כהן ורע"פ
6696/07 קנטר, שהובאו לעיל.
ודוק, גם רע"פ 7431/10 פלוני נ' מדינת ישראל, מיום 21.11.10, אינו יכול להועיל למבקש
שבפני, שכן שם דובר בקטין שמעולם לא החזיק ברישיון נהיגה, כל שכן שם המדינה
הסכימה (בערעור) לבקשה.
17. שמעתי בקשב רב דבריו של המבקש בפני, בעת הדיון, נסיבותיו וכי רישיונו הינו מקור
פרנסתו, כדבריו. יחד עם זאת, לא אוכל להיעתר לבקשה.
טענת ב"כ המבקש כי מרשו לא נהג מאז מתן גזר הדין, לא בא זכרה בתצהירו של המבקש
מיום 6.8.13.
הפסילה שהוטלה על המבקש במסגרת פל 704/06, לגביה הפקיד רישיונו ביום 20.1.06
במזכירות בית המשפט, הסתיימה שלושה חודשים עובר למתן גזר הדין בעניינו. היה על
המבקש להפקיד מחדש תחליף, דהיינו תצהיר בעניין רישיונו שפקע כדי שמניין ימי הפסילה
יחושבו. המבקש לא עשה כן, חרף עברו התעבורתי המכביד, והעובדה שכבר חטא 3 פעמים
עובר להרשעתו האחרונה בנהיגה בזמן פסילה ובתוך כך ידע וכבר הפקיד בעבר תצהירים
כאמור לבית המשפט (כמו שעשה בפסילותיו הקודמות ביום 7.8.05, ראו האמור בכתב
האישום). המבקש היה מיוצג ע"י עו"ד לאורך כל ההליך ולאחריו. המבקש הגיש ערעור על
פסק הדין ולאחר שנדחה ערעורו נכנס לבית האסורים לריצוי 9 חודשי מאסר, שהם לבטח
אינם נמנים בתקופת הפסילה, חרף כל זאת בחר המבקש להגיש תצהירו ביום 6.8.13, עת
הגיש בקשתו לחישוב פסילה כאמור.
מעיון בפלט משרד התחבורה, שצורף לבקשת המבקש, מיום 5.8.13, עולה כי קיימות
פסילות נוספות לחובת המבקש, לגביהן לא בוצעה הפקדה, פסילות שהוטלו אף לאחר
19.12.07.
אינני מוצא טעם מוצדק לחרוג מהאמור בדיון ובפסיקה המחייבת של בית המשפט העליון,
במקרה שלפני. מדוע יש להעדיף מבקש זה, שעברו מכביד ביותר, חטא 4 פעמים (כולל
תיקנו) בנהיגה בזמן פסילה, שהוא מיוצג, ידע ופעל עפ"י הפקודה והתקנות במקרים
קודמים, בעניין הפקדה, מדוע יש להעדיף עניינו על פני נהגים אחרים שנפסל רישיונם והם
מלאו אחר הוראות הדין ככתבן וכלשונו?

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

24 אוקטובר 2013

פ"ל 1180-06 מ.י. ענף תנועה ת"א נ' ממון

ובעניין זה יפים דבריו של כב' השופט רענן בן-יוסף, מבית המשפט המחוזי בתל אביב, במסגרת עפ"ת 20305-02-12 כליף נ' מדינת ישראל, מיום 1.3.12: "אין כל הצדקה שבעולם במקרה כזה, כאשר המערער היה מיוצג, כאשר הודע לו עונשו, לא להפקיד את הרישיון או את חלופו במזכירות בית המשפט. בסיטואציה כזו, עפ"י תקנה 557 לת"ת, תימנה הפסילה רק מיום ההפקדה של חלף הרישיון, במקרה זה".

(ראו גם – עפ"ת 53121-02-12 שי יהודה נ' מדינת ישראל, מיום 22.3.12, עפ"ת 5558-05-12 שיהאב נאשף נ' מדינת ישראל, מיום 17.5.12).

בשים לב לכלל הטעמים דלעיל – הבקשה נדחית.
מניין הפסילה, נשוא תיק זה, יחל ביום הפקדת התצהיר – 6.8.13.

המזכירות תעביר החלטתי באמצעות הפקס לצדדים.

זכות ערעור כדין.

ניתנה היום, כ' חשון תשע"ד, 24 אוקטובר 2013, בהעדר הצדדים.

רועי פרי, שופט